

3

**Konečně jsi zase ve svém bytě.
Sama.
Poleháváš zrovna na gauči,
když se naléhavě rozvibruje telefon.
Volá lékařka z nemocnice,
kde jsi před měsícem ležela.**

„Přišly nám výsledky PET CT. Bohužel se podezření potvrdilo... Svítí tam zhoubnej nádor v pravém prsu a v uzlinách, převezmou si vás do péče na onkologii na Bulovce, už jsem všechno domluvila. Moc mě to mrzí...“

Takže rakovina prsu. V tom prsu, který se na mamografu ještě před dvěma měsíci jevil jako zdravý. Nádor, kterej se už rozšířil i do

uzlin v podpaží. Tak to je ta bulka, co se každým dnem nepatrně zvětšuje a na kterou ses usilovně snažila nemyslet.

Nestihneš se ani pozastavit nad tím, jak moc šilený je, že se takovou zprávu dozvídáš po telefonu, a už se vyzvánění ozývá znovu. Další doktor, tentokrát z Bulovky. Spousta cizích slov, pořádně mu nerozumíš, jako by tvůj mozek najednou zahalila mlha a ty jsi ztratila schopnost racionálně uvažovat. Jako v mráкотách si zapíšeš termín a místo, kam se máš dostavit, a když ti lékař nabídne, jestli se chceš na něco zeptat, nedokážeš zformulovat jedinou smysluplnou větu. Rozloučíte se. Že se tohle skutečně stalo, napovídá jen papírek s pár nesouvislými poznámkama, kterej zůstal ležet na stolku, a propiska zakutálená pod gaučem, inkoust už pomalu zbarvuje koberec do modra... Jako by se najednou celej svět smrsknul na místnost, ve který sedíš, a všechno ostatní pohltila prázdnota. Sedíš, zíráš před sebe a necítíš nic. Takže já mám rakovinu, opakuješ si polohlasně. Mám rakovinu.

Je konec června, venku svítí slunce a spřádá všechny ty přísliby kouzelnýho léta plnýho velkejch plánů a cest a nekonečně dlouhejch večerů. Ale už ne pro tebe. Ty nepojedeš na dovolenou, nevykoupeš se v moři ani v rybníku, nebudeš dlouho do večera vysedávat na náplavce u řeky a popíjet pivo, nebudeš přikládat polínka do ohně daleko za městem ani se nebudeš smát dětem, který jsou nešťastný z toho, že jste je místo k moři zase vzali do kempu u Plzně plnýho mravenců. Ty máš dermatomyozitidu. A rakovinu.

Kdoví jak dlouho takhle sedíš a zíráš do prázdna, zatímco se inkoustová skvrna na podlaze vpíjí do vláken koberce. Jakmile se konečně trochu vzpamatuješ, dojde ti, že tuhle báječnou novinku musíš oznámit všem, kdo se o tebe v uplynulých týdnech tak báli.

Telefonuješ Lukášovi.

Ségře.